

pasohlávský obecní zpravodaj

Vydává Obecní úřad Pasohlávky • ročník XXII • Vánoce 2013

Vážení spoluobčané,
přejeme Vám příjemné, klidné
a pohodově prožítí svátků vánočních,
v novém roce 2014 zdraví, štěstí, lásku a mnoho
osobních i pracovních úspěchů.

Tomáš Ingr - starosta obce
Martina Dominová - místostarostka obce
zaměstnanci obecního úřadu a členky redakční rady

Každý je tu sám za sebe

Ano sami jsme sem přišli a sami jednou odcházet budeme. Na naší cestě domů nás však nebude doprovázet nic z hmotného světa, neponeseme si s sebou tituly, domy, ani s sebou nevezmeme své milované. Na naší cestě domů nás bude provázet jen množství lásky a dobra, které jsme žili, nabízeli a prožívali, nic víc a nic méně.

Už ve starém Egyptě se čistota duše vážila na vahách bílým peříčkem. (Bohyně Maat je bohyně poctivosti, celistvosti, příslibů, pravdy a spravedlnosti. Jejím symbolem je pířko, které používá na váze spravedlnosti k vážení tíhy viny nebo lži v srdci duše právě zesnulého.)

A v čem tkví tato čistota? Každý z nás je zodpovědný za čistotu svých myšlenek, slov i skutků, každý je zodpovědný sám za sebe, jak žije a co prožívá, každý má svou cestu. I v tom tkví čistota našich úmyslů - a to nechat každého jít svou vlastní cestou, ke svým cílům. Nikoho neovlivňovat, neměnit, nehodnotit, to co žije je jeho volba, jeho cesta, my jen můžeme být láskyplnou bytostí, která dává svobodu sobě, ale také druhým, neboť vše co jsme kdysi zaselí - sklízíme, a co teď zaséváme, jednou sami sklízíme.

Pokud tedy mícháme sebe do záležitostí jiných, ovlivňujeme a hodnotíme jejich cesty a život, sami sebe zaplétáme a pokud hodnotíme, kritizujeme, sami tohle jednou na sobě poznáme, neboť každou vyslanou myšlenku, slovo i skutek sklízíme.

Často slyšíme slovo světlo, láska, ale žijeme podle toho? Ne ostatní, ale my sami! Žijeme opravdovou bezpodmínečnou lásku? Ta nehodnotí, nekritizuje, neradí, ta miluje bezpodmínečně a dává druhým svobodu, a cesta světla? To je cesta čistoty, pravdy, svobody. Ale hlavně úcty, vděčnosti a pokory.

Je jednoduché vše číst, slyšet na seminářích, ale nejtěžší je to proměnit v plnohodnotné žití a opravdově to prožívat. Mnohdy pro nás je jednodušší vidět chyby na jiných, jak se rozhodli, co udělali, proč žijí tak a ne onak, viníme druhé, druhé chceme měnit, ale sami u sebe chyby nevidíme.

Razítkem pravého žití opravdové lásky a čistoty úmyslů v životě je obyčejný radostný život, vděčnost za vše, co máme, prožívání přítomného okamžiku.

Přijímání všeho, co se nám děje a všech lidí bezpodmínečně takových jací jsou, nikdo není lepší ani horší, vše je jak má být.

Vše je dokonalé v čistotě, jednotě a souznění, pokud opustíme mylné myšlenky, slova hodnocení a špatné skutky, které nepřispívají k našemu vývoji.

Nemůžeme ani my žít podle jiných, žijeme sami za sebe, je to náš život, ne život, který nám plánují rodiče, naši známí, kamarádi, spolupracovníci, jejich život je jejich osobní cesta a ten náš je naše, každý jdeme ke svému poznání, ke svým prožitkům, každý jdeme svou cestou, svým tempem a máme na to právo svobodně vůle! Ale i ustát si sám sebe na své cestě je někdy těžkým úkolem pro nás samé. Nenechat se ze svého středu vychýlit.

Dopřejme ji tedy sobě i ostatním, žijme láskyplně, radostně a pokorně, buďme upřímní.

A udržujeme krb svých myšlenek čistým, neboť vše co zasejeme, jednou my, naše děti a celá planeta země sklízíme!

Každý z nás přišel na Zemi splnit určitou "úlohu". Nemusíme si toho být vědomi, ale je to semínko zasazené hluboko v našich srdcích, které rozkvetne až ve správný čas. Často náš úkol není jen jedna určitá věc, ale tisíce různých zážitků rozproštěných napříč našimi životy. Mohou to také být mnohostranné úkoly, které se týkají různých oblastí našich životů. Možná je váš úkol být malířem, učitelem, ale vždy jste milovali psaní básní a snili o tom, že se oženíte, vdáte a budete mít jednu děti. Tohle všechno mohou být důvody, proč jste tady na Zemi. Žádný není důležitější než ty ostatní, všechny dohromady jsou nitkami, které tvoří pečlivě upletenou, barevnou mozaiku vašeho života. Vše jste si sami naplánovali a svými předchozími skutky připravili, teď nezbyvá jen to přijmout vše a se vším. Je to vaše!

Nejdůležitější věc, kterou můžete dělat, je prostě žít, stýkat se s lidmi, se kterými si máte co říct, a nebát se tolik o to, co "máte!" dělat tady na Planetě. Uvědomte si, že už to vlastně víte, i když si toho nejste vědomi. Mějte víru v to, že budete vedeni správným směrem po celou dobu. Mezitím jednoduše naslouchejte svému srdci. Tam máte vloženu tu Pravou moudrost! Dělejte věci, které Vás těší, radujte se, žijte, prožívejte! Je to Dar! Jděte tam, kam Vás to táhne, čtěte knihy o věcech, které Vás zajímají. Pokud cítíte touhu vydat se nějakou cestou, pak se jí určitě vydejte. Vše má svůj vyšší význam. Máte svobodnou vůli dělat cokoliv se svým životem a můžete si být jisti, že to, co cítíte, že chcete dělat a co Vás naplňuje radostí, děláte správně!

S láskou v lásce a Pravdě Iva Batová

Poslové štěstí letěli k nebi

Sbor dobrovolných hasičů Pasohlávky pozval už počtvrté všechny zájemce na lampionový průvod obcí. Ten se konal v pátek 22. listopadu od 17.30 hod.

Tato akce je pořádána hlavně pro děti, které se předhánějí v nápaditosti svých lampionů. I tentokrát se jich před obecním úřadem sešlo opravdu velké množství, stejně jako jejich rodičů a dalších dospělých, kteří měli zájem udělat si večerní procházku obcí za doprovodu pobíhajících lampionových světýlek.

Lampionové průvody jsou známé i z minulosti, kdy měly zcela jiný význam. Zatímco v dnešní době jsou určeny hlavně dětem pro zábavu, kdysi byly pro děti základních škol povinností. Lampionový průvod se konal v předvečer sedmého listopadu u příležitosti výročí VŘSR a byl obvykle zakončen táborákem nebo ohňostrojem.

Také podoba lampionů se časem změnila. Dříve byl lampion zavěšen na dřevěné tyčce a uvnitř byla svíčka. Tu časem nahradila malá žárovka, která má v dnešní době ovládnutí na rukojeti, a tak je možné lampion kdykoli rozsvítit či zhasnout. Také barevnost a tvary jsou v dnešní době velmi různorodé

a nápadité.

Velmi populární se v poslední době stávají létající lampiony, které se nejčastěji nazývají lampiony štěstí. Jejich historie je dlouhá asi dva tisíce let a je úzce svázána s čínským impériem, kde jsou dodnes tradiční součástí všech oslav a festivalů.

Lampiony štěstí fungují podle tradice tak, že každý člověk napíše na vybraný lampion své tajné přání, nebo ho může do lampionu jen pošeptat. Rozsvícený lampion pak pošle do oblak a on s sebou odnese všechnen smutek, problémy a trápení a čím výše vyletí, tím více lásky, štěstí a splněných přání přinese.

Také u nás si získávají lampiony štěstí stále větší popularitu a místo při různých oslavách. Proto nemohly chybět ani u místního lampionového průvodu, který byl zakončen na hřišti, kde si pak každý zájemce mohl zakoupit a vypustit k nebi právě lampion štěstí. Zájemců bylo mnoho, a díky tomu se nebe nad Pasohlávkami zanedlouho rozsvítilo těmito "posly" štěstí.

Snad se každému vyplní jeho přání, a když ne, za rok bude mít další šanci.

Bc. Simona Jelénková

Předvánoční posezení

Koncem listopadu se konalo již tradiční posezení se seniory. Členky ČSŽ zajistily program, který se dle ohlasů líbil. Byly sice připomínky k hlavnímu programu ČUPR BABY, který se skládal z Hašlerových písniček, ale každý člověk má jiný názor. Bylo to něco jiného a kdyby se většina přítomných nebavila, tak by to bylo zas jiné.

Na sále to bylo jako v úle, přesto se účinkující snažili vše zvládnout v pohodě. Potlesk sklidilo vystoupení našich malých školáčků. Poděkování patří paní L. Žaludkové a paní učitelce Bártové a hlavně dětem.

Své vystoupení předvedly mažoretky z Pohořelic pod vedením paní J. Plevzové. Bylo to moc pěkné. Tak jako vloni tak i letos předvedly svůj program, který nacvičily na babské hody místní ženy, bylo to také zajímavé a sklidily za to velký aplaus.

Děkujeme všem, kteří se na této akci podíleli: starostovi - panu T. Ingroví, místostarostce - paní M. Dominové a především výboru ČSŽ - paní E. Jedouňkové, M. Fajmonové, J. Hanuškové.

Svoji pomoc nabídl i pan Hanuška, za co mu děkujeme. Věřím, že příští rok se sejdeme zase.

Alena Slabá

Vánoce slovy dospělých

Minulý rok jsem vánoční článek tvořila za pomoci dětí, pro tento rok jsem využila myšlenek a slov vás, dospělých. Poslali jste mi spoustu slov, pozitivních i negativních... Využila jsem je všechny a napsala jsem pro vás jednu vánoční pohádku pro dospělé. Není krásnějších pohádek než ty, které píše život sám.

Před dětmi stačí slovo *Vánoce* jen vyslovit a jejich oči se mění v ty nejjasnější a nejrozzářenější hvězdičky, slova z jejich úst zní jako zvonečky a rolničky, a krása slov, kterými tento den popisují, se nevyrovná ani tomu nejkrásnější nazdobenému stroměčku. S námi dospělými už je to trochu jinak.

Mezi námi dospělými často slýcháme, co chceme, co už jsme koupili, kolik druhů cukroví jsme napekli, jak obrovský stromek si koupíme, kolik oken nám ještě zbývá umýt nebo například, že tento rok sklo v sekretáři leštit nebudeme, protože už tak toho máme přeci až nad hlavu. Nezapomeneme si postěžovat na to, jak všechno podražilo, avšak opomíjíme, že ty nejkrásnější dary, jako je například úsměv, pohlazení, objetí, možnost společně trávit celý den, podívat se na krásnou pohádku, poslechnout a zazpívat si koledy, jsou úplně zadarmo a k Vánocům neodmyslitelně patří.

My dospělí už nejsme děti, které považují Ježíška za skutečnou bytost, ale nikdy bychom neměli přestat věřit v kouzlo Vánoc. Protože jen tomu, čemu sami věříme, věří i ostatní nám. A to je možná začátkem jedné velmi pěkné pohádky.

Hodně daleko, ještě dál, než sahá naše mysl a fantazie, se nachází vesnička. Tato vesnička se jmenuje Sen. Žijí tu jen Ti lidé, kteří dokážou snít a věřit v naplnění svého snění. Každou noc se jednomu z nich jeho přání vyplní. Tito lidé nesní o bohatství, majetku a kráse, ale o vzdělání, rozumu, lásce a pokoře, protože je pro ně mnohem důležitější, co člověk JE, než co člověk MÁ.

Je to už dávno, bylo to 23. prosince roku 1812, kdy snila jedna starší paní. Zdálo se jí, jak začalo hustě sněžit. Z nebe se sypala jedna sněhová vločka za druhou a každá byla svým tvarem a velikostí ojedinělá. Stačila malá chvíle a z obyčejných zelených smrčků na zahradě se rázem stalo mistrovské dílo. Žena si oblékla kabát, nazula boty a vyšla ven. Zamířila rov-

nou pod strom, ozdobený sněhovými vločkami. Rozevřela dlaně a nechávala si na ně vločky padat. Nechtěla se jen dívat za oknem, chtěla tuto krásu i vnímat, cítit. Radost VIDĚT a CÍ- TIT, to je ten nejkrásnější DAR přírody. Druhý den věděla, že si tento krásný pocit nechce nechat jen pro sebe, že se o něj musí podělit se svými blízkými. Pozvala k sobě domů všechny, které měla ráda, rozdala jim z papíru vyrobené sněhové vločky a požádala, aby je šli zavěsit na smrček na zahradě. Nejvíce nadšené byly děti a žadonily po svých rodičích, aby s nimi taky takové vločky vyrobili. Po té přinesla žena prázdné papírové krabice. Každý dostal jednu krabici. Žena řekla: "Každý z Vás má nějaké trápení, strach, bolest, špatnou zkušenost, zármutek. Vložte je do této krabice, přemýšlejte nad tím, co a proč dovnitř vkládáte, krabici zavažte, pěkně zabalte a odnese pod nazdobený stromek."

Venku byla pěkná zima, vzájemně se pod stromkem zahřivali objetím, třeli si ruce a tiskli se k sobě blíž a blíž. Možná to bylo při balení krabic, možná je tyto myšlenky napadly až pod stroměčkem, ale uvědomili si například to, že sice nemají kontrolu nad těžkými okamžiky života, ale mohou si je místo truchlení ulehčit. Uvědomili si, že není tak důležité ovlivňovat a zdokonalovat krásu jejich tváře, ale to podstatné je změnit její výraz. Uvědomili si, kolik času věnují snaze vymazat svou minulost, aniž by si uvědomili, že minulost tvoří naši budoucnost. Uvědomili si, jak často mocně naříkají při každé bolesti, a tak málo se radují, když žádnou nemají. Uvědomili si, že často se snaží ovlivnit věci, se kterými nemohou nic dělat a jak příliš málo se snaží ovlivnit to, co je v jejich silách - jejich postoje.

Ráno byly zabalené krabice pryč. Ve sněhu nebylo jediné stopy. Možná kouzlo, možná vymyšlená pohádka, možná pravda, které my dospělí už nevěříme. Ale nejmladší vnučka, které stará paní tento den i noc věnovala, dosud slýchá ve svých vzpomínkách větu od babičky: "Tato noc je tvÁ NOC, nikdy na ni nezapomeň a ve svých snech si přej, aby tak krásné okamžiky zažil každý člověk, který si to zaslouží."

Je na každém z nás, jak Vánoce vnímá, pojímá a prožívá a taky jestli uvěří tomu, že sen té malé holčičky jsou dnešní Vánoce.

Iveta Žaludková

Nejkrásnější čas v roce

Rok se s rokem sešel a opět nastalo pro mnohé nejkrásnější období, a to období Vánoc. Děti je milují hlavně proto, že přijde Ježíšek a přinese jim mnoho krásných dáreků, dospělí je milují hlavně kvůli atmosféře. A právě tou se mohli všichni naladit první prosincovou nedělí v prostorách vedle místního Obecního úřadu.

Už tradičně se tu společně se začátkem adventu koná rozsvěcování vánočního stromu a také vánoční jarmark, letos už počtvrté.

Od 14. hodiny tu byl pro všechny návštěvníky připraven bohatý kulturní program. Na pódiu se postupně vystřídali Mužáci z Pohořelic s pásmem vánočních písní, dramatický soubor Oříšek z Mikulova, kteří zahráli pohádku S čerty nejsou čerti, dále Jarabáček z Drnholce a jejich program Na Vánoce, dlouhý noce, předvedla se i místní kapela Dopas a nesměly chybět ani děti z MŠ a ZŠ, které všem zazpívaly koledy. Letos poprvé se pak na jevišti objevili i Literárně – čtenářský kroužek z Pasohlávek, který všem předvedl Živý betlém, doprovázený jak mluveným, tak zpívaným slovem.

Ti, kteří nechtěli stát a mrznout u pódia, měli možnost se projít mezi stánky jarmarku a zakoupit si nějakou maličkost na památku nebo na chuť. K dispozici tu byly zabíjačkové speciality, vánoční svařák nebo punč, také tu byla k prodeji keramika, či různé šperky a jiné dárkové předměty. Součástí jarmarku byla i výstava výtvarných prací dětí z místní MŠ a ZŠ v kulturním domě, kde byla i výtvarná dílna pro děti a jejich rodiče. Děti si tu také mohly napsat nebo nakreslit dopis Ježíškovi.

Po setmění pak nastal hlavní bod programu. Pan farář požehnal vánoční strom a Mikuláš, který dorazil i s anděly, pak strom rozsvítil. Mikuláš s sebou přinesl i nadílku, kterou pak rozdál všem přítomným dětem. Celý program byl již tradičně zakončen krásným ohňostrojem.

Bc. Simona Jelénková

Vánoční cukroví

MEDÁČKY

V hrníčku smícháme 1 lžici medu, 3 dkg másla, 1 celé vejce na mírném ohni do zhoustnutí.

Na vál dáme 23 dkg hladké mouky, 10 dkg cukru, půl lžice jedlé sody a s tekutým z hrníčku se vmíchá v těsto.

Vyválíme plát a děláme kolečka, která upečeme v mírně vyhřáté troubě.

První a druhé kolečko slepujeme marmeládou a druhé a třetí krémem.

Krém:

2 celá vejce, 10 dkg cukru krystal se šlehají nad párou. Po vychladnutí smícháme s 25 dkg másla a 8 dkg ml. cukru. Boky slepených koleček potřeme krémem a obalíme mletými ořechy.

PERNÍKOVÁ ROLÁDA

Těsto:

400 g hladké mouky, 100 g másla, 140 g cukru moučka, 2 vejce, 2 lžice medu, 1 lžička jedlé sody, 2 lžičky koření do perníku.

Náplň:

450 g švestkových povidel, 50 g vlašských ořechů, 50 g rozinek, 1 vejce na potřetí, mandlové lupínky na posypání, do náplně můžeme přidat trochu rumu.

Příprava:

Máslo pokrájíme na malé kousky, přidáme cukr, vejce, mouku, med, sodu a koření do perníku a vypracujeme hladké těsto. Množství těsta je na 2 rolády, takže ho rozdělíme na 2 poloviny, které rozválíme přes pečicí papír, aby se nelepilo.

Ořechy nasekáme na menší kousky a spolu s rozinkami je vmícháme do povidel. Pokud máme příliš řídká povidla, tak je zahustíme strouhankou.

Náplň dáme na obdélníky a zamotáme do rolád. Potřeme vejcem a posypeme mandlovými lupínky. Pečeme ve vyhřáté troubě na 170 °C přibližně 25 min. do zezlání. Po vychladnutí krájíme na plátky.

Roláda je lepší až na druhý den.

Dětské kokosové cukroví

Suroviny:

3 polévkové lžice strouhaného kokosu
210g hladké mouky, 140g másla
70g cukru krystal, 1 vejce
50g moučkového cukru
hrst barevné cukrové rýže

Příprava:

Na vále smícháme kokos, mouku, cukr krystal, máslo a žloutek a vypracujeme těsto. Necháme ho hodinu v lednici odpočinout. Poté vyválíme asi 3 mm vysokou placku a vykrajujeme tvary. Pečeme v troubě předeřáté na 180° C. Mezitím si z bílků a moučkového cukru vyšleháme tuhý sníh. Po upečení cukroví natíráme sněhem a sypeme barevnou rýží.